

Mansarde II heet dit schilderij van Jean Brusselmans. Hij schildert het in 1939. De tweetalige Brusselaar is 55 jaar en staat op het toppunt van zijn artistieke kunnen. Hij heeft een heel eigen stijl ontwikkeld. Brusselmans vereenvoudigt de zolderkamer, waardoor het tweedimensionale karakter van het schilderij wordt versterkt. Wat het aan diepte verliest, wordt door heldere kleuren en een klare lijn gecompenseerd.

Zijn vrouw Marie-Léonie Frisch staat model. Hij schildert ze vaak ook op deze zolderkamer. Herhaling van alledaagse taferelen, stilleven en landschappen is typisch voor Brusselmans.

De zolderkamer is kaal en schraal, de potten zijn leeg. Het schilderij drukt armoede en eenzaamheid uit. De Brusselmansen hebben het niet breed. Marie-Léonie verdient de kost. Jean geraakt zijn schilderijen aan de straatstenen niet kwijt en voelt zich miskend en eenzaam.

Is dat misschien de reden dat hij zich tijdens de oorlog gewillig laat gebruiken door de Duitse propaganda? Begin 1941 wordt hij deken van een Nieuwe Ordegezinde Kamer voor Plastische Kunsten en exposeert hij in Duitsland samen met Vlaamse schilders als zogenaamde 'Heimatkunstenaar'. Toch wel vreemd want Brusselmans' onmiskenbaar modernisme -kijk naar de geometrische vormen op het schilderij- is in de ogen van de nationaal-socialisten 'Ontaarde kunst'. Als hij zich in 1942 terugtrekt uit de Kunstkamer ziet de bezetter plots wat hij voordien niet zag. Mansarde wordt op bevel van de Gestapo uit een expositie in Brussel verwijderd.